

„Mátyás király otthon és a hadjáraton“
című művéből.

Széchy Miklós nagy sebtében
Robogott föl ős Budára,
Szól boszúsan a királyhoz:
„Tréfának is van határa“!
„Frigyes császár rongy sereggel„
Becsapott az ilyenadta ;
„Húsz falumban egyre prédál,
A sok nemest elfogatta.“
„Főlovászm! bizony baj! „
Pedig kértem szép levélben,—
Monda Mátyás, hogy vigyázzon,
S ily dolgnak vége legyen ;
„Mert ha birtokát kicsinyli,
És az országomba jár át:
„Majd én teszek igazságot,
„Majd én szabom meg határát.
„Fiam Lőrinc! még ma indulsz
Bánffy Miklós udvarába;
„Jó lovat válassz az ólból,
Ne kíméld, nincs annak ára.
Merre útnak megy — beszólasz,
Híveimhez: négy nap múlva,
A Dunánál, Pozsonyvárnál;
Onnan megyünk Lajthán-túlra/
Öcsém Geréb ! — meg van-e még,
A sarkantyú, mit én adtam ;
Nem nagyon vén a szürke mén,
Mely úgy tombolt én alattam,
Mikor azt a rút pogányfőt
Odadobtad? no ne átkozd!
Ha meg vannak, — eredj tüstént,
Kinizsi s Magyar Balázshoz
Csak azt mondd el a mit hallál,
Meg hogy a gyűlésnap három;
A többi már az ő gondjuk.
Elég ha tudják, hogy várom.
Megállj! — majd el is felejtém —
Péter bátyád jó ha el jó, —
Ö Ieend egyik vezérem,
Ott a dörgést tudja már ő.
A királyi csarnokokból
Újlakit ki jőni látta
Főlesütve, mély sóhajjal:
Okvetetlen megcsodálta.
Ezt az estét — hogyha nem kell
Útrakelni, kedvesével
Szép arája Magdolnája
Oldalánál töltené el.
Nagy mogorván oszt parancsot
Nyergelésre, apja kardját
Fölcsatolva búcsúszóra,
Látogatja bús aráját;
Csókja még ég, útja közben
Kérdezik: mi jóra jár ott,
Egyre nővő kis csapatját
Jól fogadják Lindvavárott.
Geréb Mátyás könnyű szívvel
Szürke ménjén jól haladt már;
No de kell is, hogy siessen,
Messze van még ama végvár,

Hol a két hőst a pogányra
örködőben vélte lenni;
Hajrá Sólyom! itt a ló nyom,
Rá érsz majd ott megpihenni.
Már megint csatára? férjem!
A pogányról most jövé! meg —
Szóla búsan szép Benigna —
Oh hogy békében nem élnek!
„Ejh leányom“ — mond Balázsbán —
„Harcmezőn a férfi helye,
Nem hogy itthon“ — meleg suton —
„Tán biz a csibét nevelje.“
„Majd, ha ellenink leverve
Nem mozognak: béke leszen“.
„Ejnye Pálom! nem csodálom,
Hogy még most sem vagy te készen.“
„Hagyd leányom a pityergést,
Holt hírünkre kezd majd rája,"
Jobb, hogy ad át a sisakját,
„Látom, — Pálom nem találja.
Nagy a nyüzsgés a Dunánál,
Sürög forog komp, dereglye ;
Nem hiszem, hogy e zavarban
Egy kettő nyakát ne szegje.
Senki sem vár, s ha a komp már
Sülyedőben : hogy kacagnak.
Bár elindult, egynéhány még
Neki ugrat a tutajnak.
Váralján nagy tábort ütnek;
Sorban ül a ponyvasátor;
Hogy csevegnek, hogy vigadnak,
Egy se búsul, mind oly bátor.
Többitől külön csapatban
Barna serge a királynak;
Menny a sátrók, föld az ágyok,
A szabadban kinn tanyáznak.
Kinizsi Pál hős vezérjők
Százados tölgyként kiválik ;
A többi sem törpe gyermek,
Mégis alig éri vállig ;
Derült kedvben tartja szóval
A fiúkat régi harcról ;
Elgondolja egyik másik,
A németen majd hogy sarcok
Mi porzik ott — mint forgószél
A túlpárt lombos fáinál;
Büszke fényes kísérettel
Robog Mátyás, a nagy király;
Csapat élén hófehér mén
Tombol délcegen alatta,
Jó araszszal magasbodik
Nyergében a hős alakja.
Égbe szálló üdvkiáltás Riad a király elébe
Míg eveznek, még erősbül,
Hogy Váralján partra lépe. —
Üdvözölve hű csapatját,
Jobbot nyújt a hős vezérnek;
A növekvő néptömeg közt
Lasadán a várba érnek.

...